הארנבון הלבן שרצה כנפיים

לאמא ארנבת היה רק ילד אחד. קראו לו הארנבון הלבן הקטן. אוזניו היו ארוכות וורודות, שתי עיניו היו בהירות ואדומות, ארבעת רגליו היו קטנות ורכות. הוא היה ארנבון יפה מאוד, אך הוא לא היה מאושר. הוא תמיד רצה להיות משהו אחר.
כשעבר לידו מר דורבן הארנבון הלבן קרא

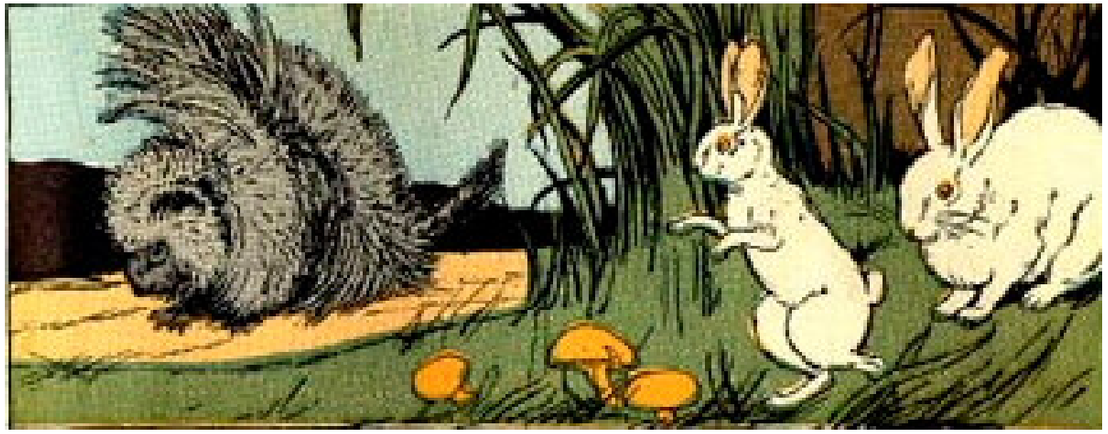

לאמו "אמא! אמא! הייתי רוצה שגם לי יהיו מחטים חדות כמו שיש למר דורבן."
ואמא הייתה אומרת "ילדי, תהיה מרוצה כפי שאתה. אל תרצה להיות מישהו אחר."
וכשמר סנאי עבר, הארנבון הלבן הקטן היה קורא "אמא! אמא! הייתי רוצה שגם לי יהיה זנב ארוך ומלא כמו של מר סנאי!"
ואמא הייתה אומרת "ילדי, תהיה מרוצה כפי שאתה. אל תרצה להיות מישהו אחר."
וכשגברת ברווזה עברה לידו הארנבון הלבן הקטן היה קורא לאמא "אמא! אמא! הייתי רוצה שיהיו גם לי סנפירים לרגליים, כמו אלה של הגברת ברווזה!"
ואמא הייתה אומרת שוב "ילדי, תהיה מרוצה כפי שאתה. אל תרצה להיות מישהו אחר."
אבל הארנבון הקטן הלבן המשיך לרצות ולרצות ועייף את אמו ברצונות שלו.
אבל יום אחד שמע אותו מר מרמיטה. ומר מרמיטה אמר "ארנבון הלבן הקטן, אגיד לך איך תוכל למלא את רצונך."

"איך, מר מרמיטה, איך?" שאל הארנבון הלבן הקטן.

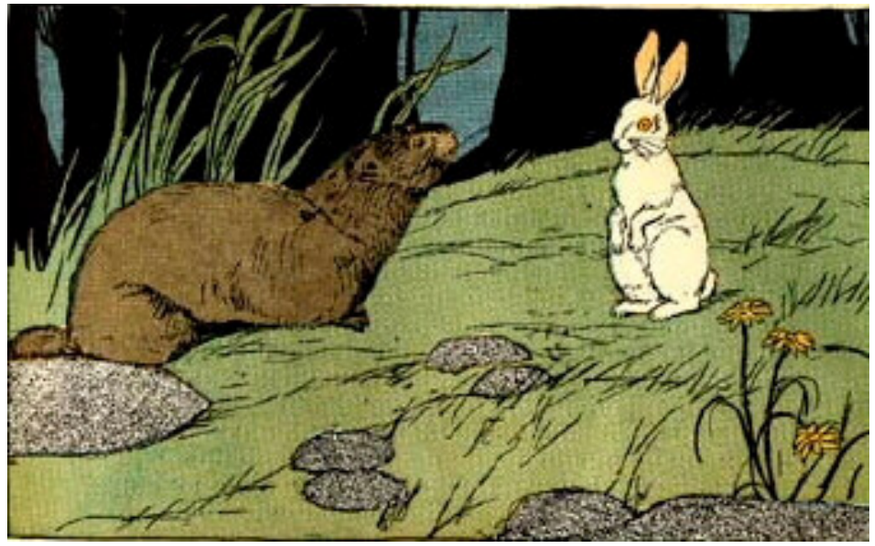

"לך לאגם המשאלות ותסתכל על עצמך במים. תאחל לעצמך מה שאתה רוצה יותר מכל. ואז תסתובב שלוש פעמים ומשאלתך תתמלא."
בלי לחשוב יותר הארנבון הלבן הקטן רץ אל אגם המשאלות. ובדרך ראה ציפור קטנה עם כנפיים אדומות. היא הייתה כה יפה שהוא התחיל לרצות שוב. "אני רוצה, אני רוצה, אני רוצה זוג כנפיים אדומות קטנות כאלה."
ואז הוא הביט לתוך המים של אגם המשאלות. הוא ראה שם זוג אוזניו הורודות והארוכות. הוא ראה שם את שתי עיניו הבהירות ואת ארבעת רגליו הקטנות.
ואז אמר "אני רוצה, אני רוצה, אני רוצה זוג כנפיים אדומות קטנות" והסתובב לאט שלוש פעמים.
ואז הסתכל שוב על עצמו במים. הוא ראה זוג אוזניים ורודות ארוכות שלו, את שתי העיניים הבהירות שלו וארבעת הרגליים הקטנות שלו. אבל הוא ראה גם זוג כנפיים אדומות נהדרות!
הארנבון הלבן הקטן התחיל לרוץ מיד לאמא שלו. היה כבר חושך כשהגיע הביתה אבל אמא לא רצתה לתת לו להיכנס. היא מעולם לא ראתה ארנב עם כנפיים אדומות. היא סגרה לפניו את הדלת והארנבון הלבן הקטן לא יכול לשכב במיטה שלו.

בלית ברירה הוא הלך לחפש לו מקום לינה אחר. הוא בא לביתו של מר דורבן ודפק בדלת.
"שלום מר דורבן. האם אוכל ללון אצלך הלילה?"
"לא!" אמר מר דורבן וטרק את הדלת. הוא לא הכיר את הארנבון הלבן הקטן כי עוד מעולם לא ראה ארנב עם כנפיים אדומות.
ואז הארנבון הלבן הקטן הלך לדלתו של מר סנאי ודפק שם.
"שלום מר סנאי. האם אוכל ללון אצלך הלילה?"
"לא, לא!" ענה מר סנאי וטרק את הדלת. הוא לא הכיר את הארנבון הלבן הקטן כי עוד מעולם לא ראה ארנב עם כנפיים אדומות.
ואז הארנבון הלבן הקטן הלך לקן של הגברת ברווזה.
הוא אמר "אנא, גברת ברווזה, האם אוכל לישון הלילה בקן שלך?"

"לא, לא, לא" אמרה גברת ברווזה. היא לא הכירה את הארנבון הלבן הקטן כי עוד אף פעם לא ראתה ארנב עם כנפיים אדומות.

הארנבון הלבן הקטן הלך מיואש לביתו של מר מרמיטה. הוא אמר "אנא, מר מרמיטה, האם אוכל לישון אצלך הלילה?"
"כן" אמר מר מרמיטה "בוא, כנס."
והארנבון הלבן הקטן נכנס לביתו של מר

מרמיטה אבל לא ישן שם טוב כי המיטה הייתה קשה. הוא מאוד רצה לישון במיטה הרכה שלו והוא מאוד התגעגע לאמא שלו.
בבוקר הארנבון הלבן הקטן התחיל לנסות את הכנפיים האדומות הקטנות שלו. הוא אפילו הצליח לעוף קצת באוויר אבל מהר מאוד נפל לתוך סבך ולא יכול היה לצאת.
"אמא! אמא! בואי לעזור לי!" הוא קרא.
אמא שלו לא יכלה לשמוע אותו אבל מר מרמיטה שמע.
"אעזור לך לצאת מהסבך" אמר מר מרמיטה
"אבל אמור לי האם אתה אוהב את הכנפיים האדומות שלך?"
"לא, בכלל לא" אמר הארנבון הלבן הקטן.
"אז לך שוב לאגם המשאלות ובקש להסיר אותן."
הארנבון הלבן הקטן הלך מהר לאגם המשאלות והסתכל פנימה. ואז איחל מחדש.
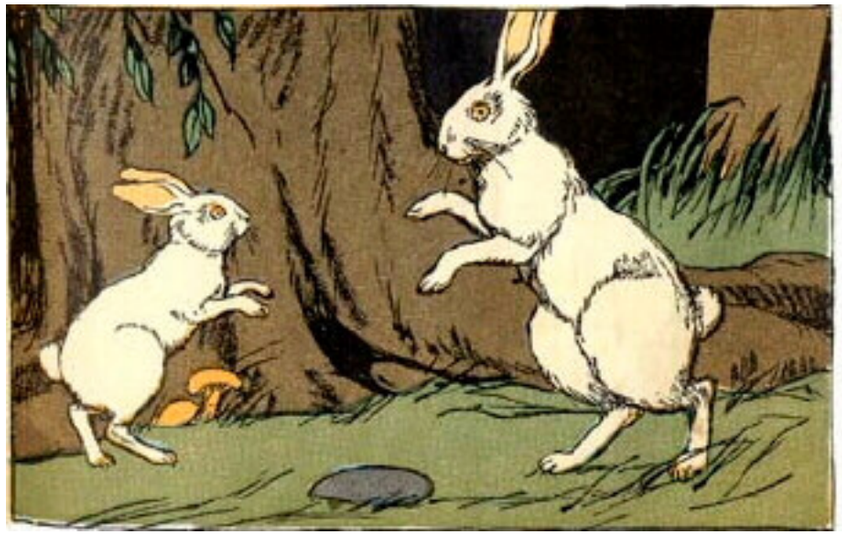
והסתובב שלוש פעמים. ואז הסתכל שוב במי האגם. הכנפיים שלו נעלמו! כמה שמח הוא היה!
הוא הלך מהר לאמא שלו והיא הכירה אותו! היא שמחה מאוד כשראתה אותו והוא שמח עוד יותר.
ומאז הארנבון הלבן הקטן לא רצה להיות מישהו אחר אף פעם יותר.